

Đại thần nhà ta quá lừa bịp

Contents

Đại thần nhà ta quá lừa bịp	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	6
3. Chương 03	9
4. Chương 04 - End	12

Đại thần nhà ta quá lừa bịp

Giới thiệu

Giới thiệu: Câu chuyện của chúng ta bắt đầu khi bạn học Phạm Hiểu Giai – một cô nàng gà mờ và l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-than-nha-ta-qua-lua-bip>

1. Chương 01

Chương 1

Thì ra đánh nhau chính là như vậy

.

“Anh, anh nói xem vì sao danh hiệu của các nhân vật trong trò chơi này lại thiếu đầu óc như thế chứ?”
Phạm Hiểu Giai nhìn vào danh hiệu mới sáng long lanh rồi biểu lộ sự đau thương của mình.

“Anh lại cảm thấy nó vừa vặn tôn lên phong thái ‘độc nhất vô nhị’ của em đấy. Còn nữa, nếu như không phải anh đưa tài khoản này cho em chơi thì tới tận lúc game ngừng hoạt động em cũng không có được danh hiệu cao như vậy đâu.”

Phạm Hiểu Giai liếc mắt nhìn anh trai một cái, xoay người lại che miệng cười trộm, người chơi đứng thứ hai trong toàn bộ server, trang bị thuộc hàng cao cấp nhất, bước đi ào ạt như gió thổi, mặc dù tên có điểm

không được hoàn mỹ cho lắm nhưng cũng khiến cô được nếm thử cảm giác ưu việt khi đứng nhất lần đầu, bỏ lại đằng sau một đám bụi. Chẳng qua kỹ thuật PK[1] của cô thật sự không dám khen tặng, cho nên mặc dù bình thường cô hay ở trong thành khoe khoang một thân trang bị hoa lệ, song nếu có người chơi nào đó la hét cầu “Đại thần” cứu viện, cô liền lập tức treo máy giả chết.

“Anh, kẻ đứng phía trên anh lợi hại lắm sao?” Cô mở bảng xếp hạng ra, nhìn về phía đại danh màu vàng của người đứng đầu – Thiên Cực.

“Chuyện là thế này, nếu như không phải anh chán trò này rồi thì bây giờ tên đó nhất định sẽ là ‘Bất Nhị’”

“Bất Nhị” chính là danh hiệu đang ở trên đầu nhân vật của cô lúc này, vốn dĩ ban đầu là do anh trai đột nhiên nổi lòng tốt đưa cho cô tài khoản đó, cô cũng đã suy nghĩ đến việc hẹn đám bạn tốt ba năm nay của mình cùng chơi game để khoe khoang một phen, nhưng bây giờ làm thế nào để xuất hiện linh đình trước mặt các bạn, nói nhin tới lợi hại không được đây? Đứng thứ hai trong toàn bộ server, danh hiệu, Bất Nhị! Phạm Hiểu Giai suy sụp rớt vai xuống, hai chuyện đó quả thực là...Không được, cô muốn làm người đứng đầu toàn bộ server này, nhất định.

Lúc này, bỗng thấy một bạch y trắng tuyết, tóc trắng bông bành, “Thiên Cực” Tiêu Diêu Trảm xẹt qua trước mắt Phạm Hiểu Giai. Thế là, trong lòng xen lẫn giữa vui mừng và chấn động, cô lập tức vung vũ khí trong tay lên ngăn trở đường đi của đối phương.

Tiểu Lượng Gia. (Đây là tên nhân vật của Phạm đại ca, tên thật là Phạm Hiểu Lượng. Quá tục đúng không?)

Mà Tiêu Diêu Trảm lại không tránh đi cũng chẳng thấy nói gì, rõ ràng chẳng lộ ra biểu tình nào hết khiến Phạm Hiểu Giai mơ hồ có chút khinh bỉ.

[Tiểu Lượng Gia]: Nhìn cái gì? Chưa từng thấy qua trai đẹp sao? (Này, là cô ngăn trở đường đi của người ta đấy chứ.)

Phạm Hiểu Giai cho rằng lúc này mình giống như một chương ngại vật khí phách mười phần, thế nhưng lời đối phương vừa thốt ra lại khiến cô suýt chút nữa đập đầu xuống đất.

[Tiêu Diêu Trảm]:

Phạm Hiểu Giai ho khan hai tiếng, vốn đang định hỏi anh trai xem có phải người bên kia cũng bị kẻ khác điều khiển hay không, nhưng anh trai lại cầm di động đi về phía ban công, nhìn anh cười đến phờ phờ rạo rức như vậy, không cần đoán cũng biết là bạn gái gọi tới, thế là cô đành thao tác để nhân vật đưa ra “Hai ngón tay”, tiếp tục giả bộ làm đại hiệp!

[Tiểu Lượng Gia]: Người ít cười đùa cợt nhả cùng ta đi, có gan thì đừng có mà luyện cấp! (Này...phải bảo người ta ra đấu một trận với mình chứ?)

[Tiêu Diêu Trảm]: Người muốn Thiên Cực? (Thiên Cực là danh hiệu của người đứng đầu)

[Tiểu Lượng Gia]: Cái gì gọi là muốn? Một tuần liền ta không đăng nhập, danh hiệu đó vốn nên thuộc về ta mới đúng!

[Tiêu Diêu Trảm]: Ta cũng không đăng nhập một tuần liền giống ngươi, ngươi còn có thể tiếp tục đổ thừa nữa không?

Phạm Hiểu Giai trừng mắt liếc cái màn hình, thì ra anh ta cũng không đăng nhập, tính lừa dối ai vậy hả?

[Tiểu Lượng Gia]: Ai có thể chứng minh?! (_)#

[Tiêu Diêu Trảm]: Người xx đi qua người lúc này? Không phục thì ra ngoài PK.

PK, nói trắng ra thì chính là một cuộc ẩu đả anh chết tôi mất mạng, một tuyển thủ kỹ thuật vụn vặt nhỏ bé như cô đây nào dám tiếp nhận lời khiêu chiến này, nhưng đối mặt với một đối thủ liễu lĩnh như thế bảo cô làm sao can tâm lùi bước chứ?!

[Tiểu Lượng Gia]: Tối mai 8 giờ, ta và người ở bờ sông nhỏ ngoài thành quyết một trận tử chiến!

Nói thật, cô mới tiếp xúc với cái game online này còn chưa tới nửa tháng, tài khoản nữ đang luyện được có cấp 30 (max level là 180), nơi xa nhất từng đến là bờ sông nhỏ để luyện cấp hoặc tìm một ít nguyên liệu, đi xa thêm chút nữa thì sẽ lạc đường, hơn thế cự ly càng xa thành thì càng lợi hại! Cô cũng không dám chạy linh tinh đâu.

Khi còn khổ sở luyện cấp, thỉnh thoảng cũng sẽ gặp phải đại ca hiên ngang mạnh mẽ của mình, nhưng mà cái người anh máu lạnh vô tình này, không những không thêm cứu cô trong lúc nước sôi lửa bỏng, còn một đao chém chết cô “em gái” yếu đuối, sau đó ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, phất áo rời đi, đoàn người PK do anh dẫn đầu lại càng tàn khốc vô tình hơn nữa! Đạp lên thi thể cô gái yếu ớt nhỏ bé tiến về phía trước.

Mỗi lần như thế, Phạm Hiểu Giai liền chỉ tay lên trời thề độc, ông anh thối tha, còn tiếp tục coi thường em nữa thì đừng hòng em nấu ăn khuya cho anh!

Thế mà, đúng lúc cô đang hạ quyết tâm chuẩn bị hành động thì bạn học Phạm Hiểu Lượng lại nói: này, cho em cầm tài khoản đó chơi đấy.

Phạm Hiểu Giai biết tài khoản mà anh mình đang chơi cực kỳ trâu bò trong server, thậm chí còn có người chơi ra giá một vạn nhân dân tệ để mua nó nữa.

Nói cách khác, cô chiếm được tiện nghi lớn rồi, hoan hô!

()/

Tiêu Diêu Trảm chỉ khẽ mỉm cười, lại đánh thêm một nữa, sau đó rảo bước lên mây, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt Phạm Hiểu Giai.

.....

“Anh! Em mặc kệ ngày mai anh phải đi hẹn hò hay là đi học, tóm lại trước 8 giờ phải về tới nhà cho em, anh nhé!” Phạm Hiểu Giai ghé vào cánh cửa khàn giọng lôi kéo, khẩn cầu, Phạm Hiểu Lượng đang nói chuyện hăng say với bạn gái, thấy cô em mình cứ giống như con thằn lằn cứ bám lấy cửa sổ thủy tinh gương nanh múa vuốt, mặc dù không nghe rõ cô đang nói cái gì nhưng cũng gật đầu một cái qua loa cho xong.

Thấy thế, khóe mắt Phạm Hiểu Giai thoáng hiện lên những tia sáng lấp lánh, kỹ thuật PK của anh trai cô được công nhận là số một đấy nhé, hừ hừ, bạn Tiêu Diêu Trảm thân mến, chờ đó mà chịu chết đi (^)

Hơn bảy rưỡi t một chuỗi những tiếng gào thét đầy giận dữ nổ tung trong phòng ngủ ——

“Anh nói cái gì? Anh phải đi xem phim cùng bạn gái ngay lập tức?! Anh nghe em nói trước đã...”

Tút tut tut, anh trai đã chấm dứt cuộc trò chuyện, đem Phạm Hiểu Giai vẫn còn ngổn ngang trong gió ép đến đường cùng.

[Thế giới][2] [Tiêu Diêu Trảm]: Gọi Tiểu Lượng Lượng, bản thiếu gia đã đến “Tịnh Thủy Khê” , nhanh tới nhận lấy cái chết.

Vừa dứt lời, những người chơi vốn đang mải mê hô hào buôn bán liên liên không hẹn mà gặp cùng dừng lại mọi giao dịch, đánh chữ như bay, lập tức xông vào hâm nóng bầu không khí, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

[Thế giới] [Người không nhìn thấy ta]: Xem chiến dễ thương thật, nhớ mua được phòng thân!

[Thế giới] [Tiểu Kiều then thùng]: Tiêu Dao ca ca cố lên nhé!

[Thế giới] [Heo trà sữa đích thực]: Ủng hộ lão đại Lượng Gia, kẻ đứng đầu luôn là người cô đơn nhất!

[Thế giới] [Túi đậu nành]: Đã mua xong được, nếu không có đến Tịnh Thủy Khê cũng phải treo máy.

[Thế giới] [Lão nạp pháp danh Kinh Thiên Trụ]: Mọi người mau ra Tịnh Thủy Khê mà xem đi! Trảm thiếu cùng Lượng gia tối nay nhất định đại chiến 300 hiệp!

.....

Phạm Hiểu Giai nhìn chăm chú vào những lời bình luận đang xuất hiện ồ ạt, trong nháy mắt dần cả người ra, cô không biết Tịnh Thủy Khê ở nơi nào hết.

Chỉ trong chốc lát, một đám lớn người chơi đã bay vọt ra khỏi thành, nhìn qua có vẻ như đang chạy tới Tịnh Thủy Khê. Phạm Hiểu Giai rướn cổ lên nhìn theo những bóng lưng cng lúc càng mờ dần kia, nếu đi theo họ đến chỗ Tịnh Thủy Khê, liệu có bị bắt nạt hay không nhỉ?

Aizz, vẫn nên log out thì hơn !

Cô vừa muốn chạy trốn, một tiểu đệ trong hành hội đã tiến lên đón đầu.

[Heo trà sữa đích thực]: Lão đại, sao huynh còn chưa lên đường?

[Tiểu Lượng Gia]: Khụ khụ, ta đang đổi trang bị, đệ cứ đi trước đi.

[Heo trà sữa đích thực]: Được, đệ dẫn đội đi trước, anh em giúp huynh mở một đường máu!

Không đợi Phạm Hiểu Giai nói NO, người anh em này đã sử dụng Truyền Tống Phù rời khỏi thành, về mặt Phạm Hiểu Giai méo xẹo, giờ nếu cô bỏ chạy liệu có phải quá không phúc hậu hay không? Hơn nữa căn bản cô không nghĩ tới chuyện hai lão đại trong server hẹn chiến với nhau lại trở thành cuộc chiến quy mô giữa hai hành hội lớn thế này, đến lúc đó người chơi hai phía đánh nhau, một khi xong chuyện sẽ bị rớt trang bị, rớt đạo cụ rất nhiều.

Lại tự chuốc họa vào thân rồi! /(o)/~

[Thế giới] [Tiêu Diêu Trảm]: Tiểu Túng Lượng [3], các huynh đệ trong hội của người đã đến rồi, sao người còn chưa tới?

Những lời khiêu khích và kêu gào tràn ngập cả màn ảnh, Phạm Hiểu Giai vùng vẫy không tới ba giây đồng hồ, đành mở bảng xếp hạng ra, con chuột di đến chỗ tên của Tiêu Diêu Trảm, do dự trong chốc lát, mở hộp thoại nói thầm.

[Tiểu Lượng Gia] nói thầm với [Tiêu Diêu Trảm]: Chào huynh...Muội là em gái của Tiểu Lượng Gia, vì sao huynh cứ một mực gọi muội chứ?

[Tiêu Diêu Trảm] trả lời [Tiểu Lượng Gia]: Muội muội? Vậy ca ca của muội đâu?

Phạm Hiểu Giai thấy anh ta có vẻ dễ nói chuyện liền như trút được gánh nặng, cười hì hì tiếp tục nói dối.

[Tiểu Lượng Gia] trả lời [Tiêu Diêu Trảm]: Huynh ấy uống nhiều quá nên đã ngủ say, bảo muội giúp huynh ấy online treo máy, huynh tìm ca ca sao?

[Tiêu Diêu Trảm] chợt biến sắc mặt: Ai có thể chứng minh người là muội muội của hần ta chứ (_)#

[Tiểu Lượng Gia]: Nếu như huynh không tin lời muội nói ... thì có thể nghe giọng mà.

[Tiêu Diêu Trảm]: Số QQ

“” Phạm Hiểu Giai mím môi, không tình nguyện đánh mã số lên, biểu tượng cái loa hình chim cánh cụt lập tức nhấp nháy.

Cô vừa mới nhận lời, đối phương đã trực tiếp kết nối bằng hệ thống giọng nói, cứ như sợ cô giả trò lừa bịp vậy.

Tiêu Diêu Trảm: “Lên tiếng.”

Trong tai nghe truyền đến những âm điệu quý dị u ám, mẹ ơi, anh ta lại còn dùng tổng hợp ** để tiến hành trao đổi bằng giọng nói nữa?! (Momo: Anh ấy dùng máy biến đổi để che giấu giọng nói thật ==”)

Phạm Hiểu Giai không tự chủ được rụt vai lại: “Chào...”

Tiêu Diêu Trảm: “Nói nhiều thêm mấy câu nữa, không nghe ra được là nam hay nữ

Thật ra, tôi cũng không nghe ra anh là người hay quý đâu.

Phạm Hiểu Giai vốn định nói rằng “Tôi là muội muội của huynh ấy...”, nhưng mà bởi vì khẩn trương quá độ đã nói nhầm thành: “Tôi là muội muội của anh...”

Tiêu Diêu Trảm ho nhẹ một tiếng: “Tiểu muội muội không cần khẩn trương, ca không phải người xấu.”

“.....” Phạm Hiểu Giai không hề phát hiện lúc này cô đã ngồi co ro trên ghế, xung quanh tuy có ánh sáng tràn ngập bốn phía nhưng trong lòng lại hóa thành nơi xó xỉnh tối tăm, ba mẹ đi du lịch, anh trai không ở nhà, không có chỗ nương tựa thật là bi ai quá.

Tiêu Diêu Trảm: “Chuyện là như vậy, anh muội hẹn ta tối nay hành hội chiến[4], cho nên.”

Phạm Hiểu Giai: “Anh nói vậy! Rõ ràng là hẹn tám giờ tối nay một mình chiến đấu cơ mà.”

A, xong đời rồi, kích động quá, bại lộ!

Đang trong lúc cô lúng túng không biết nên làm gì, Tiêu Diêu Trảm lại giống như chẳng phát hiện ra manh mối nào hết, khẽ cười một tiếng: “Được, coi như là một người PK, vậy ca ca của muội đã lỡ hẹn rồi, không sai chứ?”

Phạm Hiểu Giai phát hiện âm điệu của người này hơi lộ ra một chút nhu hòa, tâm tình liền dần dần bình ổn lại, hướng chỉ cho dù anh ta có nổi điên lên thật sự thì cũng không thể thoát ra khỏi màn hình mà cần cô được cơ mà, đúng không đúng không?

“Thực ra thì...Cũng không phải là thắng phòng ốc, thắng đất gì, không đến liền...Hẹn lần khác có sao đâu.”

Tiêu Diêu Trảm: “Nói không giữ lời sẽ bị người chơi khác nhạo báng, được rồi, coi như nể mặt muội nói chuyện thành thật dễ nghe, ta phá lệ cho đối thủ một mất một còn của mình một lần, muội tới Tịnh Thủy Khê đi, muội đến ta liền giả bộ bị mất NET.”

“Hừ, người nghĩ gạt ta đi chị chết, mượn chuyện này hủy đi danh dự của anh ta có đúng không?”

Tiêu Diêu Trảm tức tối thở ra: “Không tin thì thôi, ta trực tiếp tuyên bố Tiểu Túng Lượng lâm trận bỏ chạy cũng được.”

Nói xong, trong tai nghe liền truyền đến tiếng gõ bàn phím, bạn Phạm Hiểu Giai mới lên làm đại thần thật không nguyện ý bôi nhọ thanh danh của anh mình, thế là đành vội lên tiếng can ngăn.

Tiêu Diêu Trảm: “Thế nào?”

Phạm Hiểu Giai: “Muội tin tưởng huynh, người đứng đầu toàn server tuyệt đối không phải là kẻ ngụy quân tử, vô sỉ hạ lưu đề tiện bỉ ổi, muội đi tìm huynh, chờ nhé.”

Mà cái chữ chờ này, lại khiến Tiêu Diêu Trảm phải đợi hơn mười phút.

Tiêu Diêu Trảm: “Muội đang làm gì đấy?”

Phạm Hiểu Giai vừa liếc nhìn bản đồ ở góc trên bên phải màn hình trò chơi, vừa lau mồ hôi hột: “Muội lập tức đến ngay, muội đang chạy.”

Tiêu Diêu Trảm: “Chạy? Người chơi vượt qua cấp 170 đều có kỹ năng di chuyển tức thời, muội không biết sao?”

Phạm Hiểu Giai ngốc nghếch trợn mắt, nhanh chóng mở thanh kỹ năng ra, nó nó nó...quả nhiên có một mục gọi là — danh sách các địa điểm di chuyển tức thời gì đó, mà địa phương có cái tên “Tịnh Thủy Khê” kia đang nhấp nháy sáng bóng ở ngay trang đầu!

Thần chết ôi, dẫn con đi đi mà! /(o)/~~

Phạm Hiểu Giai: “Huynh, không được cười!”

Tiêu Diêu Trảm tận lực kiềm chế, thâm trầm đáp một tiếng.

Trong lòng Phạm Hiểu Giai vẫn còn bất mãn, liền chất vấn: “Thật ra thì ngày hôm qua trong lúc vô tình muội có liếc qua, hình như điểm hẹn của ca ca muội với huynh là ở bờ sông nhỏ chỗ ngoại thành cơ mà, huynh đã đổi địa điểm sao?”

Tiêu Diêu Trảm: “Bờ sông nhỏ? Tịnh Thủy Khê chính là bờ sông còn gì, Tiểu Lượng Gia đứng thứ hai toàn server sẽ không hạ thấp tiêu chuẩn khai chiến ở chỗ bờ sông ngoại thành đó đâu, hướng chỉ đó còn là nơi mấy tay mới nhặt ve chai nữa.”

Lòng tự ái của Phạm Hiểu Giai vỡ nát rơi đầy đất, chịu nhục đi đến Tịnh Thủy Khê, Tiêu Diêu Trảm quả nhiên nói là làm, đúng lúc cô vừa xuất hiện liền thoát khỏi giao diện. Một đồng người chơi trong hành hội thấy người tâm phúc bị mất NET, lập tức tạo thành một đồng hỗn loạn lớn.

Tiêu Diêu Trảm: “Ta đi ngủ đây.”

Phạm Hiểu Giai: “Đợi chút. Huynh đi rồi, vậy muội có thể đi về không?”

Tiêu Diêu Trảm: “Tùy muội, kêu gào mấy câu, hoặc đợi một lúc rồi rồi đi cũng được, ngày mai ta còn có lớp, ngủ ngon.”

Dứt lời, anh ta gõ một biểu cảm hèn gặp lại, sau đó cắt đứt giọng nói.

Thấy người đã logout, Phạm Hiểu Giai liền lập tức lộ ra vẻ mặt tiểu nhân đắc chí, đây chính là tự anh ta bảo mạng đó nhé, đã có print screen[5] làm chứng rồi, khà khà.

[Thế giới] [Tiểu Lượng Gia]: Tiêu Diêu Trảm ngươi là đồ hèn nhất! Mau lăn ra đây ứng chiến cho ông!

[Thế giới] [Tiểu Lượng Gia]: Ta vừa tới ngươi liền mất NET? Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy! Người nào muốn tin thì tin, dù sao ta cũng không tin, ngươi là tiểu quỷ nhất gan, đồ con rệp!

Quân uy đại chấn, những người chơi trong hành hội của Lượng gia có nhiều người ủng hộ, tất cả liền đồng loạt mở miệng nói xấu. Thế là, bởi vì sai lầm nghiêm trọng này, người chơi của hai hành hội lớn thóa mạ và ẩu đả lẫn nhau suốt cả đêm, cuối cùng đưa đến thương vong trầm trọng cho cả hai phía.

Chẳng qua, đó là tình cảnh mà Phạm Hiểu Giai đã sớm tiến vàng đẹp không cách nào tưởng tượng được, càng không biết kết quả của cuộc bạo loạn lớn này sẽ khiến cho Tiêu Diêu Trảm mà mình đang khiêu chiến trên bảng xếp hạng kia cảm xuống thập diện đại kỳ (cờ có mười mặt).

Quy tắc cấm cờ như sau: Tiêu Diêu Trảm giết chết Tiểu Lượng Gia, nếu Tiểu Lượng Gia bị anh ta tiêu diệt một lần, chiến kỳ sẽ biến mất một mặt, “Tin chết” của Tiểu Lượng Gia sẽ xuất hiện tại nơi nhiều người có thể nhìn thấy nhất, còn lấp lánh phát sáng nữa. Ngược lại, nếu như Tiêu Diêu Trảm bị Tiểu Lượng Gia đánh ngã trên mặt đất, như vậy anh ta cũng sẽ bị tổn thất không ít kinh nghiệm.

—— Tiểu Lượng Gia, là đàn ông liền để ngựa lại tới đây ứng chiến!

2. Chương 02

Chương 2

Yêu cầu của huynh thật là quá đáng!

.

Bởi vì kì thi, Phạm Hiểu Giai liên tục ba ngày không login, đến lúc xong việc mới thoải mái đăng nhập vào game, tuy nhiên, khi nhìn thấy những bảng thông báo từ hệ thống không ngừng đập vào mắt, trong nháy mắt cô liền kinh sợ ——

[Heo trà sữa đích thực] đã rời khỏi hành hội của bạn.

[Heo hồng trà đích thực] đã rời khỏi hành hội của bạn.

[Yêu nghiệt chạy đi đâu] đã rời khỏi hành hội của bạn.

.

: Hành hội của các hạ đã từ 553 người trở thành 9 người, nhân số trước mắt không đủ, trong vòng 48 giờ tới phải có đủ 50 người, nếu không hệ thống sẽ phải thu hồi hành hội mà các hạ đã khổ tâm xây dựng, xin nộp 15 triệu tiền phí bảo đảm, miễn không trả lại.

“A! Đây là chuyện gì xảy ra vậy?!” Phạm Hiểu Giai ngây người như phỗng, hành hội cần người chơi mỗi ngày công hiến ‘giá trị online’ mới có thể lớn mạnh, đồng thời, hội trưởng sẽ đạt được một số tiền khả quan của trò chơi, nhưng hôm nay hành hội lớn số một số hai trong server lại sắp tuyên bố phá sản rồi?!

Cô lập tức mở kênh nói thầm với một thành viên của hành hội có thể nói chuyện được.

[Tiểu Lượng Gia] gửi thư riêng cho [Heo trà sữa đích thực]: Xin hỏi, vì sao cậu lại muốn rời khỏi hành hội?

[Heo trà sữa đích thực] trả lời: Tiền lão đại[6]?! Rốt cục huynh cũng xuất hiện rồi!

[Tiểu Lượng Gia] trả lời: Thật xin lỗi, mấy ngày gần đây bận quá cho nên không login được, cậu có thể trở lại được không?

[Heo trà sữa đích thực] trả lời: Đành nói lời xin lỗi với huynh vậy, đệ đã gia nhập hành hội của Tiêu Diêu Trảm, huynh đệ chúng ta căn bản đều đã qua đó rồi.

[Tiểu Lượng Gia] trả lời: Các người!.....Đây là bội bạc thất tín!

[Heo trà sữa đích thực] trả lời: Tiền lão đại huynh không biết chuyện gì sao? Tiêu Diêu Trảm đang dùng thập diện đại kỳ để khiêu chiến đuổi giết huynh, cho nên mấy ngày nay hần chỉ huy quân mai phục tại các điểm đánh quái, chỉ cần nhìn thấy ai có chữ “thành viên hành hội của Tiểu Lượng Gia” trên đầu liền lục thân bắt nhận, giết hết không tha! Ta cùng các huynh đệ đừng nói là luyện cấp, đánh phó bản, thậm chí ngay cả cửa thành cũng không đi qua được, chúng ta cũng không còn cách nào khác cả. Đệ xin khuyên trước lão đại một câu, hiện giờ Tiêu Diêu Trảm đã hợp nhất hành hội của huynh, nhìn đời bằng nửa con mắt rồi! Server này huynh ở không nổi nữa đâu, bán tài khoản đó đi thôi!

Sau khi nghe xong, Phạm Hiểu Giai nặng nề tựa vào lưng ghế, nước mắt thiếu chút nữa tuôn rơi.

“Anh...Cả hành hội bị em làm cho sụp đổ rồi, huhu.” Cô không giải quyết được, chỉ có thể gọi điện thoại cho anh thôi.

“Sụp đổ thì sụp đổ, khóc lóc cái gì?”

“Nhưng em vừa mới lên làm đại thần thôi mà, mặc dù chỉ đứng có thứ hai....Lại nói cái tên Tiêu Diêu Trảm kia thật tiểu nhân quá! Rất hèn hạ, thừa dịp mấy ngày em không login liền ngay cả cái hồ trong góc tường cũng đào ra được rồi!” Phạm Hiểu Giai đem chuyện đã xảy ra nói đại khái cho anh nghe. Thật không nghĩ tới Tiêu Diêu Trảm so với anh trai mình còn lạnh khốc vô tình hơn.

Nghe xong lời giải thích không mấy rõ ràng của cô em, Phạm Hiểu Lượng liền nói: “Em cũng thật là, sao lại đi dùng kênh [Thế giới] để mắng hần? Đây không phải là bảo hần trở mặt với mình sao? Hiện giờ em chính là con chuột chạy qua đường, đi tới đâu cũng bị người chém giết, chẳng qua là, em gái à, anh thật bội phục em, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi thế thôi đã khiến ột ID danh chấn bốn bể chịu đầy tiếng xấu rồi!”

“Em muốn cao lớn mạnh mẽ hơn, anh giúp em giết hần ta đi mà! Ô.....”

“Hiện giờ hần có tiền có thế, độc bá thiên hạ, những người chơi xung quanh cũng nguyện ý giúp hần giết em, như vậy đi, em hẹn thử một chút xem, nếu như hần đồng ý chấp nhận một mình chiến đấu anh liền cùng hần PK, những thứ khác không nói, riêng kỹ thuật PK hần nhất định không bằng anh, chỉ cần em có thể hẹn được hần ta, anh liền giúp em rửa nhục!”

Nghe được những lời này, tinh thần Phạm Hiểu Giai liền phấn chấn hẳn lên, vội vàng cúp điện thoại, đăng nhập vào QQ, thấy Tiêu Diêu Trảm đang online, đầu tiên cô hướng về phía avatar[7] của đối phương đùa bỡn tà ác một hồi, sau đó nổi trận lôi đình mở hộp thoại ra, dịu dàng cất tiếng chào hỏi...Huynh có ở đây không?

Tiêu Diêu Trảm: Có chuyện gì sao?

Thái độ rõ ràng không tốt, Phạm Hiểu Giai đành nhắm mắt tiếp tục trò chuyện: Chuyện huynh vừa làm thật sự không được tốt cho lắm đâu.

Tiêu Diêu Trảm: Sao lại không tốt? Ta xem ngươi là nữ sinh mới thả ngươi một con ngựa, ngươi lại còn dám bôi nhọ danh dự của ta, nếu ta vẫn ngồi yên như cũ thì chẳng khác gì đã trở thành con quỷ nhát gan như trong miệng ngươi nói rồi.

Phạm Hiểu Giai: Thật xin lỗi, muội không biết sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn như vậy, anh muội đã mắng muội không hiểu chuyện rồi, bảo muội nói lời xin lỗi với huynh, huynh là người lớn đừng chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ, tha thứ cho kẻ lỗ mãng ngu ngốc là muội đi mà.....

Tiêu Diêu Trảm: Mở giọng nói đi, ai biết ngươi ở bên kia đang lén lút cười trộm hay thật lòng sám hối chứ. Sám hối cái đầu mi! Đồ trứng thối!

Phạm Hiểu Giai lập tức tiếp nhận trò chuyện, dùng sức hít mũi mấy cái.

Tiêu Diêu Trảm: “Ồ, khóc thật đấy à?” (vẫn như cũ là hiệu quả từ tổng hợp **, nhưng mà hình như lần này là sử dụng hòa âm cùng tiếng của con sói đuôi dài)

Phạm Hiểu Giai liếc mắt xem thường, dứt quãng khóc sụt sùi.

Tiêu Diêu Trảm trầm mặc hồi lâu, đến khi cô cho rằng đối phương đã tin là thật thì kẻ gian trá này lại mời cô sử dụng kết nối bằng video.

Phạm Hiểu Giai đè thấp tiếng xuống, khàn khàn nói: “Muội là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, không muốn người ta nhìn thấy bộ mặt kém cỏi của mình.....”

Tiêu Diêu Trảm: “Ta cảm thấy tiếng khóc của ngươi có chút giả.”

Phạm Hiểu Giai: “Cái người này. Chẳng lẽ nhất định phải nhìn thấy muội khóc sưng mắt thì huynh mới hài lòng sao?”

Tiêu Diêu Trảm: “Cũng không hẳn là thế, muội cho ta nhìn xem thì có làm sao đâu? Ngoan, mau đồng ý đi.”

“” Trên mặt Phạm Hiểu Giai đến một giọt lệ cũng không có, đành hoảng hốt đưa ngón tay vào trong chén thấm chút nước, nhưng lại quên mất bên trong là nước nóng, không khỏi thét chói tai thành tiếng.

Tiêu Diêu Trảm: “Xảy ra chuyện gì thế? Bị gương mặt của chính mình dọa cho kinh hãi rồi sao?”

“” Cô vẫn cho rằng anh trai mình đứng đầu trong khoản nói lời độc địa này, thì ra là vì tầm mắt của mình quá mức chật hẹp.

Nhưng để hoàn thành đại kế trả thù, bằng bất cứ giá nào cô cũng phải làm!

Loạn xạ nhỏ vài giọt nước vào đáy mắt, lại mạnh tay dụi dụi thêm mấy cái, vò loạn tóc lên, lúc này cô mới đồng ý lời mời sử dụng video, cô cũng muốn nhìn một chút xem người kia liệu có phải là một tên đại biến thái bỉ ổi đê tiện hay không!

Vậy mà, khi màn hình bên kia sáng lên, đối phương lại làm ra một chuyện độc ác táng tận lương tâm vô cùng —— dùng thứ gì đó đẩy nắp webcam lại.

Bây giờ, chỉ có cô trần trụi bại lộ trên màn hình, đủ loại trạng thái mất cân bằng trào dâng trong lòng.

Tiêu Diêu Trảm: “Dáng dấp thật xinh đẹp. Đã trưởng thành chưa?”

Oa oa oa, đồ lưu manh!

“Mới vừa lên năm nhất đại học, muội...đừng nói chuyện nữa, đã nhìn thấy nước mắt của muội chưa?”

Tiêu Diêu Trảm hoàn toàn không thấy: “Trông rất trẻ nhỏ, nghe giọng của muội thì...Chúng ta có lẽ là ở cùng một chỗ, học ở trường đại học nào?”

Đây là ý tứ gì, muốn đến trường tìm cô gây phiền toái hử? Phạm Hiểu Giai vươn tay ôm ngực: “Huynh, huynh lo chuyện đó làm gì? Chúng ta nói ngắn gọn thôi, anh muội hẹn huynh PK, là hán tử thì mau chấp nhận.”

Tiêu Diêu Trảm: “Vì sao ta lại phải chấp nhận tham gia cuộc tỷ thí nhằm chán đó chứ? Bây giờ toàn bộ người chơi cấp cao trong server đều thuộc hành hội của ta rồi, về điểm này còn phải cảm tạ muội nữa, nếu không phải vì muội quá phận, ta thật sự cũng không có ý định cứng rắn đối đầu với ca ca của muội đâu.”

Phạm Hiểu Giai phát hiện khó mà thương lượng được, nghĩ tới nghĩ lui, có vẻ chỉ còn cách đi theo con đường “Sắc dụ” mà thôi: “Huynh nhìn chuyện này mà xem, huynh bảo lên tiếng thì muội lên tiếng, dùng video muội cũng dùng video, muội cũng đã bị huynh trêu ghẹo rồi, coi như là hồi báo.....Huynh không có lí do để từ chối.”

Tiêu Diêu Trảm: “Ta trêu ghẹo muội lúc nào? Khen muội xinh đẹp chẳng lẽ là ca ngợi không đúng sao?”

Phạm Hiểu Giai vụng về thật không biết còn gì để nói nữa, tức giận tắt luôn video, mặc kệ! Cô cũng có tự ái chứ! Thay vì cầu xin anh ta còn không bằng trở về chơi cái tài khoản rác rưởi của mình còn hơn, nhặt ve chai là một chuyện vui về cỡ nào cô sẽ không bao giờ nói cho người khác biết đâu.

Tiêu Diêu Trảm gửi tin đến khiến avatar lóe sáng, Phạm Hiểu Giai vẫn làm như không thấy, đăng nhập vào tài khoản áo thủng áo rách của mình, thở hổn hển địa chuyển khắp thành, rốt cuộc cũng tìm được NPC[8] “Thách đấu” (nhân vật không phải do người chơi điều khiển).

Mở mục lục ra, nhìn thông tin xếp ngay trên đầu danh sách—— [Tiêu Diêu Trảm] tình nguyện bỏ ra 5% kinh nghiệm của mình khiêu chiến với [Tiểu Lượng Gia]

5%?! Phạm Hiểu Giai tròn to mắt, trong lòng kích động nhắm tính bằng cừ chương.....Nếu như anh trai thắng thì kinh nghiệm của Tiêu Diêu Trảm sẽ mất, 5% đối với người chơi cấp thấp không tính là gì, nhưng đối với người chơi cấp cao chính là một con số rất lớn!

Cô chấp tay trước ngực, ngẩng đầu 45 độ nhìn trời.....Kinh nghiệm của [Tiểu Lượng Gia] chỉ chênh lệch không tới 3% so với kinh nghiệm của anh ta, nếu như chiến thắng, không chỉ rửa được mối nhục này, còn có thể vinh quang trở thành người đứng đầu toàn server, đạt được vị trí “Thiên Cực”? Ha ha, ha ha, ha ha.

Con người liếc về phía cái avatar hình chim cánh cụt vẫn đang lóe lên kia, cô nở nụ cười y hệt một tên trộm, may là vừa rồi không nổi bão nên vẫn còn hy vọng cứu vãn, tôn nghiêm là cái gì chứ, có chỗ dùng được sao? (_)

Nghĩ đến đây, cô liền mở hộp thoại ra, thấy tin tức Tiêu Diêu Trảm gửi tới, nụ cười dần dần cứng lại trên khóe môi, thay vào đó là khinh bỉ, cực kỳ khinh bỉ.

Tiêu Diêu Trảm nhắc lại: Ta đi trước, nếu như muội nguyện ý lập một tài khoản nữ có tên là “Muội muội Tiểu Lượng Gia” rồi gả cho ta, ta liền tiếp nhận điều kiện của muội, nếu không thì không bàn gì nữa.

Phạm Hiểu Giai cắn răng nghiêng lợi, đồng ý hay không đồng ý đây, cơ hội đang ở trong tay mình, không có lựa chọn thứ ba nào hết.

Trong thời buổi đen tối này, đến chơi game cũng phải theo quy tắc ngầm.

Anh, anh nhất định phải đánh bại tên kia, thay em gái đáng yêu của mình chuộc thân đó nhé /(o)/~

3. Chương 03

Chương 3

Cuộc sống sau khi c

.

[Hệ thống thông báo]: Phu quân của bạn [Tiêu Diêu Trảm] hiện đang ở trong thành.

Phạm Hiểu Giai vừa nhặt rác vừa xì mũi coi thường, kể từ khi kết hôn trong game xong, chỉ cần Tiêu Diêu Trảm thay đổi bản đồ, hệ thống liền phát ra một nhắc nhở chói mắt, hơn nữa tên kia chắc cầm tinh con khỉ, lúc thì PK, lúc thì tham gia nhiệm vụ đội nhóm, lúc lại vào phó bản, còn một mình làm đi làm lại rất nhiều lần nữa.

Rõ ràng là rất rảnh rỗi, thế mà chỉ cần cô nhắc tới chuyện cùng Tiểu Lượng Gia PK, anh ta đều tìm đủ loại cớ để không ứng chiến.

Nhìn về phía danh hiệu giắt ở bên người mình: thê tử của Tiêu Diêu Trảm, Phạm Hiểu Giai thật muốn xóa sạch nó! Nhớ ngày cử hành hôn lễ, cô nhìn thấy vô số những người chơi cấp cao từng ở trong hành hội của Tiểu Lượng Gia không tiếc vàng bạc ra để bố trí hội trường, mở miệng liền kêu một tiếng “Chị dâu” nghe vô cùng thân thiện, còn làm như không có việc gì bảo cô đã làm việc tốt cho Tiểu Lượng Gia, nói hòa thân là cực kỳ chính xác nữa.

Ồi chào, đúng là không thể hiểu nổi mấy kẻ gió chiều nào che chiều nấy này!

[Tiêu Diêu Trảm] tán gẫu cùng [Muội muội Tiểu Lượng Gia]: Vợ à, những trang bị ta đưa nàng thừa sức để qua mấy phó bản nhỏ, nàng có thể không đến bờ sông nhặt ve chai nữa được không? Đừng làm tổn hại đến hình tượng chói lóa của ta chứ.

Không đợi Phạm Hiểu Giai trả lời lại trên kênh tán gẫu, Tiêu Diêu Trảm đã mặc một bộ long bào đứng nghiêm trước mặt.

[Muội muội Tiểu Lượng Gia]: Bây giờ huynh có rảnh không?

[Tiêu Diêu Trảm]: Có rảnh, bảo anh trai nàng online đi.

Phạm Hiểu Giai vỗ vỗ tay, lập tức bấm số gọi cho anh trai – thật xin lỗi, số máy bạn gọi hiện đã tắt m

Môi run lẩy bẩy, tại sao lại thế chứ, thời cơ tốt như vậy chẳng lẽ cứ để lãng phí sao?

Tiêu Diêu Trảm tùy ý vung quạt trong tay lên, chỉ thấy bốn phía xung quanh Phạm Hiểu Giai, một đám quái thú lớn mà cô cho là cực kỳ hung ác trong nháy mắt đã ngã xuống đất, vật dụng rơi ra gần như phủ kín cả màn hình.

Vật dụng không lấy sẽ biến mất trong một khoảng thời gian nhất định, cô thở dài, phương châm giáo dục từ bé của nhà họ Phạm là tự lập, lấy sự cố gắng của bản thân làm chủ, cho nên từ nhỏ đến lớn, vô luận là học tập hay dọn dẹp đều là kinh nghiệm do cô tự mình tích lũy. Thỉnh thoảng cô cũng sẽ hâm mộ những cô gái trẻ nũng nịu đáng yêu, nhưng lại học kiểu gì cũng không thể làm nũng được như thế, toàn bộ điều này đều phải trách người anh thối tha kia từ nhỏ đã mang cô điên điên khùng khùng chạy loạn khắp nơi như vậy!

Khi các cô gái nhỏ khác còn đang chơi búp bê rồi đóng giả này nọ, cô lại ngồi khoác ga giường, quơ kiếm nhựa hóa thành nữ siêu nhân.

Mà bây giờ, thấy những cặp nam nữ khác ở nhà chơi trò “ông xã, bà xã” vô cùng thân thiết, cô thật sự là thét không thành lời. Huống chi người này còn lừa gạt ép cưới, lừa gạt ép cưới đó nhé, ngày ngày dùng lời nói để giở trò lưu manh với cô!

Lúc này, khung giao dịch đột nhiên hiện ra, Phạm Hiểu Giai nhìn thử, là một bó hoa hồng rất lớn, cô muốn đem hoa hồng trong đó đập nát một nửa rồi vứt nửa còn lại vào cái mặt của anh ta vô cùng! Nhưng vì kế hoạch “vĩ đại” của mình, chỉ còn cách tiếp nhận mà thôi.

[Tiêu Diêu Trảm] ngồi xổm xuống trước mặt cô: Trong lòng không vui à?

[Muội muội Tiểu Lượng Gia]: Huynh đi chơi đi, muội còn phải làm nhiệm vụ dành cho người chơi mới nữa.

[Tiêu Diêu Trảm]: Không bằng muội đem mật khẩu mới đổi nói cho ta biết, ta giúp muội luyện cấp.

Hả? Hừ! Phạm Hiểu Giai híp mắt, bại hoại, bị lừa lần đầu còn đủ hay sao, lại còn dám tới nữa?! Ngày hôm trước anh ta cũng nói như vậy, nhưng căn bản không hề giúp cô luyện cấp mà đi mở giao dịch auto nào đó, dùng chức năng sử dụng kênh [Thế giới], để ID này đứng trong khu an toàn kêu cả một đêm —— Ông xã em yêu anh, ông xã anh đẹp trai quá xuất sắc quá!

Đặc biệt hỏi thăm bà con xung quanh một chút, đã có ai gặp qua vị đại thần nào da mặt dày như thế hay chưa?

[Muội muội Tiểu Lượng Gia] khoát tay: Không cần! Vậy thì mất đi niềm vui thú khi đi thăng cấp rồi, muội muốn từ từ luyện.

[Tiêu Diêu Trảm]: Vậy ta đi cùng muội.

Nói xong, anh cùng với cô hợp thành một đội, một kỹ năng cấp cao vừa phóng ra, đem toàn bộ quái thú nhỏ vừa tới tiêu diệt toàn bộ.

[Muội muội Tiểu Lượng Gia]: Không cần huynh giúp một tay đâu! Đáng ghét chết đi được. (_)#

[Tiêu Diêu Trảm] khẽ nhướn con mắt hẹp dài màu vàng kim đầy ưu sầu lên: Bà xã, chẳng lẽ nàng không phải yêu ta sao?

Phạm Hiểu Giai cầm đầu gục ngã ngay trên bàn, trò chơi thôi mà, xin đại thần ngài đừng nhập tâm như vậy có được hay không?!

Tiêu Diêu Trảm thấy cô không trả lời, lặng lẽ ngồi xổm trên bờ sông, vừa trông một gốc cây tương tự, vừa dùng vẽ mặt rừng rưng nước mắt tưới nước cho hạt giống.

[Muội muội Tiểu Lượng Gia]: Đủ rồi đủ rồi đó! Để người khác nhìn thấy còn tưởng rằng muội coi thường huynh!

Tiêu Diêu Trảm hừ nhẹ một tiếng, thấy có mấy người chơi đang đi tới phía này, liền mở ra hức PK toàn bộ (hình thức này trừ người trong đội ra thì ai cũng có thể đánh), trải qua một hồi chém giết, tử thương vô số, mà trò chơi lại có một đặc điểm lớn là: người chơi sau khi chết không thể lập tức trở về thành, người giết có thể lập mộ bia cho “thi thể”, viết lên đó những lời muốn nói.

Phạm Hiểu Giai đang cúi đầu uống nước, chợt thấy [Hệ thống thông báo]: Phu quân của bạn Tiêu Diêu Trảm bởi vì PK ác ý vượt qua ba lần nên đã bị xích lại bỏ tù.

Không kịp cười trên nỗi đau của kẻ khác, cô đã nhìn thấy nội dung trên 7,8 ngôi mộ bia trước mặt mình, nhất thời nửa ngượng nước còn lại đều phun hết ra bên ngoài.

—— Lễ truy điệu cho tình yêu của tôi.

[Tiêu Diêu Trảm] nói chuyện riêng với [Muội muội Tiểu Lượng Gia]: Vợ à, ta ngồi tù rồi, một ngày ân ái trăm năm vợ chồng, nàng sẽ đến thăm ta sao?

Phạm Hiểu Giai phát điên lên giật một gốc cây, trả lời: Ta cầu xin huynh đừng giả bộ đáng thương nữa có được hay không?! Chỗ đó nếu có thể giam được huynh, tên của ta liền phải viết lại!

[Tiêu Diêu Trảm] trả lời: Ồ, vậy tên của muội là gì?

[Muội muội Tiểu Lượng Gia]: Phạm Hiểu Giai.

A! Sao lại đem tên thật nói ra chứ? Phạm Hiểu Giai sắp hỏng mất rồi.

Bỗng chốc, Tiêu Diêu Trảm xuất hiện lần nữa trước mặt cô, nghiêng đầu cười tí mắt: Nhìn tên mới của bảo bối nhà ta nè.

Cô không còn hơi sức nâng mí mắt lên, chỉ thấy trên đầu cực phẩm Thương Long có hai chữ đầy ngang ngược can rõ —— Hiểu Giai.

Phạm Hiểu Giai tức vô cùng, bèn triệu hồi thú nuôi của mình là một con châu chấu nhỏ cấp thấp, đổi tên thành: Đồ trứng thối Tiêu Diêu Trảm.

[Tiêu Diêu Trảm] cười khúc khích, lúc này cửa sổ trò chơi đã chuyển thành trời đêm, chàng nhảy lên Thương Long đang bay lơ lửng trên không trung, gửi đến Phạm Hiểu Giai lời mời cùng cười thú. Phạm Hiểu Giai quả quyết cự tuyệt, Tiêu Diêu Trảm không chút lo ngại mời tiếp lần nữa, thao tác tới lui vài chục lần, Phạm Hiểu Giai rút cuộc hoa mắt bấm nhầm nút chấp nhận.

Tầm nhìn cao lên, Thương Long xông thẳng lên trời, xuyên qua những tầng mây dày cộm nặng nề cùng những cánh rừng nhiệt đới rậm rạp. Bất thành linh, một vòm mây tía xẹt qua đáy mắt, nghiêng người nhìn về phương xa, biển hoa bảy màu trải khắp núi đồi tràn vào trong ánh mắt.

Phạm Hiểu Giai không kiềm chế được kinh ngạc cảm thán, trước giờ cô không hề biết trong trò chơi lại có những cảnh đẹp xa hoa kỳ thú như vậy, trong chớp mắt đã quên đi sự tức giận của mình.

[Muội muội Tiểu Lượng Gia]: Thật là đẹp.

Tiêu Diêu Trảm lặng lẽ vòng tay qua hông cô, dịu dàng cười một tiếng.

Gió nhẹ lay động mái tóc dài trong game, Phạm Hiểu Giai đang ngồi trước máy tính không tự chủ được khẽ cong môi, giống như đã thật sự ngửi được mùi hoa thơm mát vậy.

Thật ra thì Tiêu Diêu Trảm đại thần như vậy, muốn người chơi nữ dạng gì chẳng có? Thế nhưng anh lại nguyện ý chịu sự chê cười, như cái đuôi không ngừng kề cận cô, cũng không phải cô không cảm nhận được, chẳng qua đối với việc anh ta ép mình lập ra tài khoản “Muội muội Tiểu Lượng Gia” này có chút tức giận mà thôi, rất đáng sỉ nhục đúng không? Như vậy có thể khiến cho toàn bộ người chơi trong server này biết được rằng Tiêu Diêu Trảm anh không những chế phục được Tiểu Lượng Gia mà còn cười muội muội của bại tướng dưới tay mình làm vợ, nghe như thổ phỉ ấy!

[Muội muội Tiểu Lượng Gia]: Rốt cục huynh đang rắp tâm làm chuyện gì chứ?

[Tiêu Diêu Trảm]: Ta nào có rắp tâm gì đâu, tất cả đều là ái tâm mà.

[Muội muội Tiểu Lượng Gia]b>: Nếu không phải huynh đang ngồi cùng ta, ta nhất định không thể không cho huynh một quyền, buồn nôn chết đi được!

Tiêu Diêu Trảm cười mà không nói, nắm thật chặt hai tay, đặt cằm hạ xuống đầu vai của cô.

Phạm Hiểu Giai ngẩng nhìn “một đôi tình nhân” thân mật khăng khít trên màn hình, không nói đến nhân phẩm của anh, chỉ nhìn qua diện mạo bất phàm của nhân vật trong trò chơi này cũng đã đủ để khiến những người chơi nữ trở thành hoa si rồi, cô hình như cũng không là ngoại lệ, đành lúng túng dời tầm mắt đi, bắt tri bất giác đỏ bừng mặt.

[Tiêu Diêu Trảm]: Ta thật lòng thích muội, không hề liên quan đến trò chơi này.

[Muội muội Tiểu Lượng Gia]: Khụ khụ. Đã nói huynh là lưu manh còn không chịu thừa nhận? Huynh hiểu ta, biết rõ ta sao? Chỉ bằng một đoạn video ba phút đã xác định được ta là mẫu người huynh thích rồi à?

[Tiêu Diêu Trảm]: A, vì sao muội không hỏi xem tên của ta là gì?

[Muội muội Tiểu Lượng Gia]: Ngừng, ta kiên quyết không chơi trò yêu đương qua mạng, huynh tạm thời đừng tự mình đa tình nữa.

Sau đó, Tiêu Diêu Trảm không đáp lại mà chỉ điều khiển tọa kỵ bay về chỗ cũ, ôm cô xuống tọa kỵ rồi, trước khi rời đi còn nói thêm ——

Ừ, ta cũng sẽ không yêu qua mạng.

Phạm Hiểu Giai nháy mắt mấy cái, vậy anh ta có ý tứ gì?

4. Chương 04 - End

Chương 4

Thì ra, các người đều là kẻ xấu!

Thời gian thấm thoát thoi đưa. Ngày hôm đó, Phạm Hiểu Giai về nhà sớm hơn mọi khi, mở máy tính lên rồi chạy ngay đi tắm, bởi vì hôm nay là, khụ.

Kỷ niệm một trăm ngày kết hôn của [Muội muội Tiểu Lượng Gia] và [Tiêu Diêu Trảm].

Tối hôm qua trước khi log out Tiêu Diêu Trảm có nói: Sẽ uội một niềm vui bất ngờ, hy vọng trước sáu giờ muội có thể online.

Phạm Hiểu Giai nghĩ ngợi một hồi, hoa tươi, pháo hoa, nắm tay đi ngắm cảnh, dùng hoành phi tở tình, giúp cô luyện cấp, để mặc cô đánh chữ, thậm chí ngay cả hành hội cũng đã chuyển giao dưới tên cô trên danh nghĩa, mấy chuyện này đưa vào trong hiện thực xã hội có thể so được với mấy trai đẹp bề ngoài ** tặng xe tặng nhà cao cấp rồi còn gì, những cái có thể anh đều đã làm hết, còn có điều gì vui mừng hơn nữa đây?

Chẳng qua nghĩ thì nghĩ vậy thôi, cô vẫn cứ vô cùng mong đợi.

.....

Tắm xong, cô vội vàng đăng nhập vào trò chơi, đã từng ghét bỏ phỉ nhổ nó, đến bây giờ lại tạo thành thói quen lên mạng, khi nhìn đến thông báo từ hệ thống “Phu quân của bạn Tiêu Diêu Trảm hiện đang ở nơi nào”, liền tự nhiên di chuyển tới chỗ đó.

Nhưng mà, hôm nay không biết anh vừa vắn bị mất NET hay là không log in, không ngờ lại vắng mặt.

Phạm Hiểu Giai chép miệng đầy mắt mát, hỏa tốc vọt đi úp mỳ ăn liền rồi trở về trước máy tính, rất sợ sẽ bỏ qua điều gì.

Vậy mà, cho đến khi cô làm xong toàn bộ bài tập, cái tên Tiêu Diêu Trảm kia vẫn không đăng nhập như cũ.

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Ý niệm này ở trong đầu Phạm Hiểu Giai không tài nào xua đi được.

Càng lo lắng càng dễ dàng suy nghĩ lung tung, cô bắt đầu đứng ngồi không yên, rất hối hận lúc ban đầu đã cự tuyệt đề nghị chia sẻ số điện thoại cho nhau.

Tích, tích, tích.....Đồng hồ treo tường vừa vắn điểm tám giờ, Phạm Hiểu Giai vỗ bàn, đằng đằng hai tiếng liền cứ thế mà trôi qua!

[Thế giới] [Muội muội Tiểu Lượng Gia]: Xin hỏi người nào có phương thức liên lạc với Tiêu Diêu Trảm không? Xin hãy gửi thư mật đến chỗ ta.

[Thế giới] [Muội muội Tiểu Lượng Gia]: Tiêu Diêu Trảm là chồng trong game của ta, xin những người nhìn thấy giúp ta một chút.

[Thế giới] [Heo trà sữa đích thực]: Có phải ID lại bị trộm nữa rồi không?! Lại nói, hai người ân ái như vậy không có khả năng không tìm được phương thức liên lạc với đại ca. Kẻ trộm nick mau mau lăn ra khỏi ID của chị dâu ta ngay!

[Thế giới] [Lão nạp pháp danh Kinh Thiên Trụ]: Trộm nick là một em gái à!

[Thế giới] [Tiểu Kiều thẹn thùng]: Ai da, việc trộm nick này còn rất là kén người đó nhé, mau mau tranh thủ ly hôn đi, rống rống.

Phạm Hiểu Giai một lần rồi lại một lần gửi tin lên, nhưng không có người nào tin tưởng cô là người thật, không khỏi gấp gáp đến độ đỏ hồng vành mắt.

Đúng lúc cô đang tâm phiền ý loạn thì ngoài phòng ngủ truyền đến tiếng gõ cửa.

“Mẹ, con không đói bụng!”

“Mở cửa, là anh trai em đây.”

“Em đang bận học.....! Cầm đến quấy rầy.”

Phạm Hiểu Giai cho là anh trai sẽ tự động biến đi, nhưng tiếng gõ cửa vẫn cứ liên tục kéo dài càng lúc càng nhiều.

Cô không nhìn được mở cửa ra, đương định bảo thì chợt chú ý tới người con trai đang đứng ngay cạnh anh của mình.

Nhìn chăm chú người con trai có bề ngoài lịch sự nho nhã cùng với nụ cười có chút tà khí ấy, cô trở mắt một phút, rồi “Rầm” một tiếng, cửa phòng sập lại!

“Cái con bé chết tiệt kia thật không biết lễ phép là gì!” Phạm Hiểu Lượng quát.

“Ai cho phép anh mang vua phá hoại đó về nhà, bảo hắn đi đi!”

Người con trai đứng ở ngoài cửa tên là Thiệu Chấn, là bạn của anh, nhưng mà bởi vì bốn năm trước đã xảy ra một chuyện, Phạm Hiểu Giai vì thế mà hận chết Thiệu Chấn —— Hấn hấn hấn! Không thể ngờ hắn lại dám hủy hoại món đồ cô coi như bảo vật! Poster do Kaka đích thân ký tặng!

Khi cô nhìn thấy cảnh tượng tấm poster tràn đầy dấu chân, chia năm xẻ bảy rách nát nằm dưới đất, từng dây thần kinh trong nháy mắt liền đứt sạch!

Mọi người nói lời công bằng cho cô với, chữ ký của cầu thủ siêu sao người Brazil Kaka đó, Thiệu Chấn có phải rất đáng chết hay không?!

Đó là lí do mà lần đầu tiên trong đời, cô trở mặt với anh trai của mình: nếu như anh không chịu ngừng làm bạn với Thiệu Chấn thì sẽ không có đứa em chịu một chịu khổ làm trâu làm ngựa này cho anh đâu!

Phạm Hiểu Lượng vì bữa ăn khuya cùng công giặt quần áo, không không không nhằm, là vì tình thân máu mủ ruột rà, lập tức bỏ rơi Thiệu Chấn.

Ai mà ngờ được, đúng vào lúc Phạm Hiểu Giai đang tâm phiền ý loạn vô cùng, anh trai lại đi tìm tên hỗn cầu này tới va vào họng súng!

Cô nhìn qua thời gian, đã sắp chín giờ rồi, Tiêu Diêu Trầm rốt cục đã đi đâu, sẽ không xảy ra chuyện thật chứ? Ồi.

“Hiểu Giai, anh có món quà muốn đưa cho em.”

Những lời nói dịu dàng truyền vào tai Hiểu Giai lúc này đều là tạp âm, tạp âm hết!

“Đừng có mớ phiền tôi, anh mau biến đi!”

Cô phẫn nộ đập bàn, trong lòng chỉ luôn nghĩ tới Tiêu Diêu Trầm.

Con người chính là như vậy, thứ ngày ngày vây quanh mình thì không hề cảm thấy quan trọng chút nào, nhưng một khi đã mất đi liền lạc mới phát hiện đã sớm nảy sinh tình cảm mê say mất rồi.

Lúc này, một tấm poster được nhét qua khe cửa rơi vào trong tầm mắt, cô tức giận nhìn qua, không khỏi kinh ngạc, ba bước cũng thành hai bước chạy tới xác nhận, đây, đây chính là poster có chữ ký của Kaka mà.

“Lúc đi du học anh vẫn nhớ rõ chuyện này, thật lòng muốn nhận lỗi với em, đừng tức giận nữa được không?”

“Hiện giờ tôi không rảnh ngồi nghe anh nói nhảm! Bởi vì tôi đang đợi một người vô cùng quan trọng với tôi online!”

Phạm Hiểu Giai nhìn thấy tờ poster có chữ ký, đáng lẽ cô phải cẩn thận từng li từng tí nâng niu trong lòng bàn tay, rồi kích động xoay mấy vòng mới đúng, nhưng cô làm không được, chỉ biết hướng về phía cánh cửa giờ chân xua đuổi mà thôi.

Bất chợt, máy tính để đăng kia phát ra tiếng tích tích khi nhận được tin tức, thế là cô không chút nghĩ ngợi chạy về bên cạnh bàn, vừa nhìn thấy avatar hình chim cánh cụt của Tiêu Diêu Trầm lóe lên, tim của cô suýt chút nữa nhảy ra khỏi cổ họng.

Nước mắt lặng lẽ từng giọt chảy xuống, cô vui mừng quá độ mà bật khóc, cái người đáng chết này rốt cuộc cũng chịu login, bình an là tốt rồi, cảm tạ ông trời.

Phạm Hiểu Giai hít sâu một hơi, vui vẻ mở hộp thoại ra, một tin nhắn được gửi tới từ điện thoại di động, nội dung vô cùng ngắn, lại đủ để khiến cô phát điên lên mất ——

Tiêu Diêu Trăm: Hiểu Giai, mở cửa được không?

Trong nháy mắt cô ngậy người như phồng.....Vì thế cho nên anh ta mới dùng ** để cùng cô trao đổi, vì thế nên anh ta mới rõ như lòng bàn tay tính khí của mình?

Quả nhiên là. Đồ trứng thối

Phạm Hiểu Giai ba chân bốn cẳng, đột ngột tung cửa ra, chỉ thấy một bó hoa hồng đỏ như lửa che đi gương mặt anh, mà anh trai cô thì đã sớm lui khỏi chiến trường tràn ngập mùi thuốc súng này.

Rất dễ nhận ra, từ giây phút anh trai chủ động đưa cho cô cái tài khoản đó, cô đã bị anh cùng Thiệu Chấn bắt tay nhau tính kế rồi!

Cầm thú a a a

~(>_<~

~

Soạt một tiếng, bó hoa được kéo xuống, gương mặt tươi cười anh tuấn nhưng không kém phần đáng ghét liền hiện ra trước mặt.

“Kỷ niệm một trăm ngày kết hôn vui vẻ!”

Vẻ mặt của cô nàng nào đó liền xanh như tàu lá.

“Ấy! Em giẫm lên tấm poster rồi kìa...”

Cô nàng nào đó vẫn giữ nguyên vẻ mặt thối hoắc của mình.

“...” Thiệu Chấn nhấp môi dưới, rõ ràng mình lớn hơn cô tận ba tuổi liền, nhưng khi đối mặt với một Phạm Hiểu Giai “sống sờ sờ” trước mắt vẫn có chút hoảng hốt bối rối, giống như bốn năm về trước, khi cô vừa khóc vừa kêu anh rút đi, anh liền không biết nên dùng cách gì để có thể bước vào cửa chính nhà họ Phạm thêm một lần nữa.

Bằng không anh đã chẳng tốn công phí sức thông qua Internet để tiếp cận gần gũi với cô rồi, cũng phải cảm ơn người bạn tốt Phạm Hiểu Lượng đã toàn lực hỗ trợ, mời cậu ta ăn mười bữa cơm cũng không có gì đáng kể hết.

Cùng lúc đó, anh trai cô bên kia ——

[Thế giới] [Tiểu Lượng Gia]: Gia đã trở về! Máy kẻ lẫn lộn đằng kia mau mau rút về hành hội cho ông!

Kêu gào ầm ĩ thật là đáng xấu hổ quá! Phạm Hiểu Giai hít sâu một hơi, tận lực gắng giữ tỉnh táo ình.

“Còn đứng được ở cửa như thế làm gì, mau vào diệt chết Phạm Hiểu Lượng cho em!”

Thiệu Chấn cảm thấy trong tay không còn gì, chỉ thấy Phạm Hiểu Giai nhận lấy bó hoa hồng đi tới bên cửa sổ.

Nhìn chăm chú bóng lưng của cô, anh ngơ ngẩn một chút rồi dứt khoát đáp ứng, khẽ nở nụ cười.

Trong phòng ngủ rất an tĩnh.

Những tiếng thao tác trên bàn phím truyền vào trong tai, xen lẫn tiếng gào rú của Phạm Hiểu Lượng từ đằng xa truyền tới, chửi rủa Thiệu Chấn thấy sắc quên bạn.

.

Phạm Hiểu Giai ngẩng đầu lên, nhìn vào vầng trăng cong cong treo lơ lửng trên bầu trời đêm tối, trong mắt lóe lên thứ ánh sáng diệu kỳ, nở nụ cười đầy e thẹn.

Thiệu Chấn, kỷ niệm một trăm ngày kết hôn vui vẻ.

.

HẾT

Chú thích:

- [1] PK: Viết tắt của cụm từ Personal Killing (hoặc Player Killing), ám chỉ hành động khi game thủ ra tay sát hại trước đối với một người chơi khác trong game online. Từ này không dùng cho các trường hợp tự vệ.
- [2] Thế giới: Nguyên văn là ‘Toàn server lên tiếng kêu gọi’, nhưng tớ đọc vòng du bao lâu nay, chơi thử vài game rồi, cũng không thấy game nào có cái kênh gì tên vừa dài vừa khó đọc như thế, nên đã đổi thành kênh [Thế giới], là kênh mà ai nói gì thì người ở trong server đều thấy.
- [3] Tiểu Túng Lượng: Túng tức là kinh sợ, sợ hãi, đây là cái tên cải biên từ tên Tiểu Lượng Gia, ý chế giễu Tiểu Lượng Gia vì sợ hãi mà không dám xuất hiện.
- [4] Hành hội chiến: Có thể hiểu là bang chiến hay Guild chiến cũng được.
- [5] Print Sreen: Nút chụp màn hình trên bàn phím.
- [6] Tiền lão đại: Lão đại trước, lão đại cũ.
- [7] Avatar: Hình đại diện
- [8] NPC: Non-player character, nhân vật không chịu sự điều khiển của người chơi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-than-nha-ta-qua-lua-bip>